

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το σχόλιο αυτό γράφεται με αφορμή δημοσίευμα του 902.gr με τίτλο “Αντιδράσεις στην Αθήνα προκαλούν οι αναφορές Ζάεφ σε «μακεδονική γλώσσα»” και κείμενο του Αντρέα Ζαφείρη, μέλους της ΠΓ της ΛΑΕ στον ιστότοπο iskra.gr, με τίτλο «είναι οι μαθητές φασίστες;»

Στο δημοσίευμα του 902.gr αναφέρονται τα παρακάτω:

“Αντιδράσεις στην Ελλάδα προκαλούν οι αναφορές περί μακεδονικής γλώσσας του πρωθυπουργού της ΠΓΔΜ Ζόραν Ζάεφ όπως αυτή που φέρεται να έκανε περί διδασκαλίας της «μακεδονικής γλώσσας» στην Ελλάδα.

Εμμέσως πλην σαφώς στο θέμα αναφέρθηκε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος κατά τη συνάντησή του με τον πρόεδρο της Σλοβενίας Μπόρουτ Πάχορ. Αναφερόμενος στη Συμφωνία των Πρεσπών δήλωσε πως «αν και όταν έλθει η ώρα της κύρωσης αυτής, δεν πρόκειται κατ’ ουδένα τρόπο να δεχθούμε αυθαίρετες -και πολύ περισσότερο αλυτρωτικές- ερμηνείες της Συνθήκης των Πρεσπών, από την πλευρά της ΠΓΔΜ».

Πάντως ο Αλέξης Τσίπρας στη συνάντηση που είχε ο ίδιος με τον Μπόρουτ Πάχορ, αναφερόμενος στη Συμφωνία των Πρεσπών, υποστήριξε ότι «έχουμε μια ισορροπημένη συμφωνία και για τις δυο πλευρές» και δήλωσε ευτυχής που βλέπει ότι «οι γείτονές μας προχωρούν γοργά τη διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης του Συντάγματός τους, όπως προβλέπει η Συμφωνία των Πρεσπών και αλλάζουν τη συνταγματική τους ονομασία».

Παρέμβαση έκανε και ο πρόεδρος των ΑΝΕΛ και υπουργός Άμυνας Πάνος Καμμένος, λέγοντας ότι «όσοι εκφράζουν προς την πατρίδα μας αλυτρωτικές επιδιώξεις, πρέπει να ξέρουν ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συμφωνίας»

Ο πρόεδρος της ΝΔ Κυριάκος Μητσοτάκης δήλωσε ότι «ο κ. Ζάεφ έχει κάθε λόγο να

πανηγυρίζει γι' αυτό που συμφώνησε. Ενώ ο κ. Τσίπρας μένει άφωνος μπροστά στα αποτελέσματα της δικής του πολιτικής. Λες και με αυτόν τον τρόπο θα κρύψει τις ευθύνες και την ενοχή του» και πρόσθεσε «ένας τρόπος υπάρχει μόνο για να περιορίσουμε το εύρος της εθνικής ζημιάς: Να μην κυρωθεί από την Ελληνική Βουλή η Συμφωνία των Πρεσπών»

Τι να πρωτοσχολιάσει κανείς σε αυτό το ρεπορτάζ ;

1. Την **εμμονή του ΚΚΕ στους “αλυτρωτισμούς” των (βορειο)Μακεδόνων**, που αποτελεί τυπική καραμέλα των εθνικιστών και προπέτασμα καπνού για την εθνικιστική ρητορική των φασιστών, αλλά και την επιθετική και επικίνδυνη στρατηγική της ελληνικής κυβέρνησης και αστικής τάξης στα Βαλκάνια;
2. Τις ανιστόρητες θέσεις (στα όρια της αχρείαστης ιστορικής συγγνώμης) περί **ανυπαρξίας (σλαβο)μακεδονικής γλώσσας**;
3. Ή μήπως τον εξοργιστικά **φιλόξενο τόνο υποδοχής** από μεριάς ενός ενημερωτικού μέσου του ΚΚΕ των εθνικών **“αντιδράσεων”**, αραδιάζοντας αμάσητες και χωρίς κανένα σχολιασμό τις **εθνικιστικές αρλούμπες των Παυλόπουλου, Καμμένου και Μητσοτάκη**;

Ας περάσουμε στο **κείμενο της iskra.gr**. Ο τίτλος του κειμένου είναι βεβαίως απολύτως **παραπλανητικός**, μιας και δεν είναι αυτό το ερώτημα που έχει τεθεί.

Ο συγγραφέας αναρωτιέται:

*“Σε ποιο βαθμό **καθοδηγεί η Χ.Α.** τις κινητοποιήσεις αυτές; Είναι **εθνικιστικές εκδηλώσεις** που εκκολάπτουν το νέο «αυγό του φιδιού»; Μπορεί να έχουν **διπλή ανάγνωση** συνθήματα όπως: «Η Δημοκρατία πούλησε τη Μακεδονία»;*

Και στη συνέχεια, καταλήγει μεταξύ των άλλων και στην εξής διαπίστωση/θέση:

*“Ο **εθνικισμός μπορεί να αξιοποιηθεί** και σε ενδεχόμενη, προσωρινή, «αναβάθμιση»-εμπλοκή της χώρας **στους τυχοδιωκτισμούς του ΝΑΤΟ** στη περιοχή. Από την άλλη ο «**κοσμοπολιτισμός**», **ιδεολογική-υλική έκφραση των παρασιτικών** (των πιο ισχυρών σήμερα) στρωμάτων του ελληνικού αστισμού, αποτελεί τη **στρατηγική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου**, ενώ, ταυτόχρονα η ηγεμονία του (ειδικά στο χώρο της **διανόησης**) εμποδίζει τη κρίσιμη (ειδικά για τη χώρα) σύνδεση **αντιιμπεριαλιστικού-αντικαπιταλιστικού**”*

Η παραπάνω ανάλυση είναι πολύ σαφής και δε χρειάζεται επεξηγήσεις.

Ο συγγραφέας, ξεκινώντας κατά βάση από μια **εθνική** και όχι **ταξική** αφετηρία, καταλήγει να βλέπει το **εθνικό ζήτημα** και ακόμη χειρότερα το **καπιταλιστικό έθνος /κράτος** σαν αιώνια **αναλλοίωτη έννοια** που αναζητά εραστή για να τη **νοηματοδοτήσει**.

Είναι όμως έτσι ή μήπως πρέπει να δούμε τη διαχρονική εξέλιξη του εθνικού στοιχείου στην πολιτική, τα συμφέροντα και την πολιτική πράξη των κοινωνικών τάξεων;

Η **αστική τάξη**, ως επαναστατική τάξη ενάντια στην **αριστοκρατία**, σήκωσε την **επαναστατική εθνική σημαία** κερδίζοντας με το σπαθί της (και το αίμα των ποπολάρων φυσικά) το **χώρο /κράτος άσκησης της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας** της.

Στη συνέχεια, **σε συνθήκες καπιταλισμού**, η εθνική σημαία της αστικής τάξης σηματοδοτεί την επιδίωξη για **πνίξιμο της πολιτικής αυτοτέλειας** στη δράση της εργατικής τάξης και των υποτελών τάξεων και στρωμάτων γενικά. Το μότο είναι γνωστό :“το πρόβλημα δεν είναι ταξικό αλλά εθνικό ή υπερταξικό”.

Αντίστοιχα, για την **εργατική τάξη**, σε συνθήκες αποικιοκρατικής **ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας**, η **εθνική καταπίεση**, υπό προϋποθέσεις, **συναρθρώνεται** με την ταξική πάλη και μπορεί να πυροδοτήσει την νικηφόρα εξέλιξή της.

Έτσι, γνωρίσαμε πολλές **νικηφόρες εθνικές, αντιιμπεριαλιστικές, επαναστάσεις**. Παρά το γεγονός ότι συνήθως δεν είδαμε και τη νίκη της εργατικής κομμουνιστικής προοπτικής εντός τους, αυτές δε χάνουν το μεγαλείο τους.

Σε **συνθήκες του σημερινού υπερανεπτυγμένου καπιταλισμού** και ειδικά για τις χώρες που εντάσσονται στις πιο **προηγμένες ζώνες** του, όπως η Ελλάδα εντός ΕΕ και ΝΑΤΟ, ο **εθνικισμός** και ο **αφηρημένος πατριωτισμός**, όχι μόνο δεν αποτελούν πεδία της αριστεράς αλλά είναι βασικά όπλα αστικής ηγεμονίας, δηλαδή υποταγής των εργαζομένων.

Αυτό δε σημαίνει ότι η έννοια του έθνους και επομένως και το εθνικό ζήτημα στις διάφορες εκφράσεις του σε κάθε περίπτωση, είναι έξω από το **πεδίο παρέμβασης της αριστεράς και του εργατικού κινήματος**.

Αυτό θα ήταν αδύνατο, μιας και επηρεάζει καθοριστικά τους **όρους ταξικής κυριαρχίας** σε κάθε χώρα, αλλά και τη **διαμόρφωση της συνείδησης** των εργαζομένων.

Όμως η **οπτική της αριστεράς** δεν είναι αυτή του “αντιιμπεριαλιστικού” εθνικισμού ή του “πραγματικού” πατριωτισμού, αλλά αυτή του **εργατικού διεθνισμού**. Δηλαδή της κοινής πάλης κάθε λαού σε κάθε χώρα για **κοινωνικά λεύτερη πατρίδα και πανθρώπινη**

ελευθερία και κομμουνιστική απελευθέρωση.

Δυστυχώς τα κυρίαρχα ρεύματα στην αριστερά, καθηλωμένα όχι απλά σε **λάθος ανάγνωση της σημερινής εποχής του καπιταλισμού** και της θέσης της Ελλάδας σε αυτόν, αλλά και σε μια **προβληματική θεώρηση για τη σχέση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης με τους ταξικούς αγώνες** στην προηγούμενη εποχή του καπιταλισμού, καταλήγουν στην υποταγή στην κυρίαρχη αστική εθνική ρητορική.

Το εν λόγω άρθρο του στελέχους της ΛΑΕ- και αυτό δεν αποτελεί προσωπική αδυναμία του συγγραφέα- πάει ένα βήμα παραπέρα και καταλήγει να αθώνει ή τουλάχιστον να εθελοτυφλεί για την δράση των φασιστών και εθνικιστών στα σχολεία.

Δεν είναι η πρώτη φορά. Ο ίδιος χώρος πανηγύρισε για τη νίκη του ακροδεξιού **Τραμπ** θεωρώντας την “ήττα του κατεστημένου και της παγκοσμιοποίησης”! Τα ίδια είπαν και για την Ιταλία του **Σαλβίνι**. Με τούτα και με τα άλλα, ο **Λαφαζάνης** καθόλου τυχαίο δεν ήταν που πήγε στο κανάλι του ναζιστή **Πλεύρη**.